

дървета, стои непокътната. До нея бѣха настанени тогава кухнитѣ.

Той си спомни всичко съвсемъ ясно. Малко по-надолу водоносчикътъ, здравъ и плещестъ балканецъ, бѣше разпрегналъ водоносната и галѣше коня си. Ето нѣ, до оня покритъ съ лишей камъкъ, Нелчановъ бѣше седналъ да почине. . . Всичко си

отъ коня и се отправи къмъ една купчина камъни. Разрови ги, и започна да копае съ войнишкия си ножъ. Следъ малко той изкопа изъ земята малка кутия, отъ която извади сребърень джебенъ часовникъ. На капацитѣ му отвънъ, потъмнѣлъ надписъ гласѣше: „За отлична стрелба на подофицеръ Д. Нелчановъ“.

Полковникътъ цѣлуна часовника, сне шапката си и колѣнчи предъ камънитѣ. Едра сълза залжкатуши по набръчканото му лице. „Брате“! — прошепна той — „Ето, азъ пакъ дойдохъ при тебе въ Македония“ . . .

Близко, въ завоя на пѣтя, се вдигна прахъ. Колоната идѣше. Първитѣ офицери и войнитѣ, които видѣха колѣнчилиия полковникъ — спрѣха. Тѣ, сякашъ, отведнажъ разбраха скръбта на своя командиръ. Приближиха тихо и сжщо колѣничиха.

Когато следъ малко полковникътъ стана и видѣ колѣнчилитѣ свои войници, нови сълзи бликнаха въ очитѣ му и нѣщо задави гласа му. Той даде знакъ и тѣ станаха. Адютантътъ приближи до него и попита:

— Гробътъ на нѣкой български войникъ, — господинъ полковникъ, — нали?

бѣше останало все сжщото — непромѣнено въ изминалия четвъртъ въкъ. Само времето и тия млади хора, които викаха „ура“, бѣха други.

По едно време той спрѣ и се загледа въ една поляна. „Тукъ е“, — прошепна самъ на себе си полковникъ Нелчановъ и възви. Когато дойде до поляната, той слѣзе